Над степом зноситься гора-могила;
Земне з землею поєдналось в ній;
Одвічний сон, нерушний супокій
Знайшла собі тут знівечена сила.

Але що смерть?— Як пісня легкокрила,
Мов вітер вольний в спеці осяйній
Несе в майбутнє огневий напій,
Що ним минувшина жила й міцніла.

Побожний гостю! Припади чолом,
З душі зринає радісний псалом,
Хоча від сліз і туманіють вії.

Там дід Дніпро і степ без берегів,
А тут гора, розлогий шум гаїв
І хрест, як символ муки і надії.